

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

per CASTANYS

Els quatre perduts de Gratal'ops trobant-se en una situació difícil, decidiren dedicar-se al robatori abans que treballar.

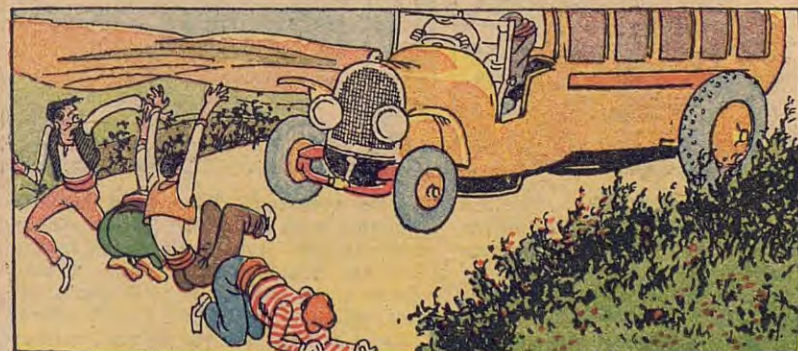
Com que eren quatre a partir, decidiren robar en gran escala, pel qual cregueren que el més segur i més productiu era dedicar-se a l'atrancament de diligències. L'un s'aferraria als cavalls devanters, l'altre faria por al cotxer, l'altre amenaçaria

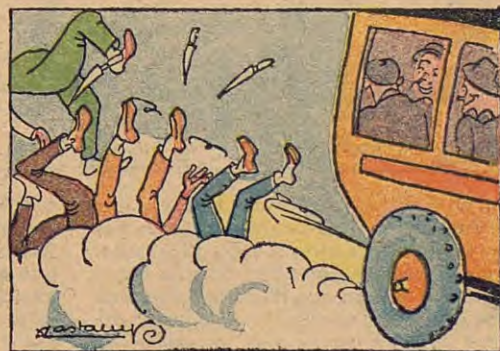
els passatgers. Amagats entre e's matolls i les bardisses vora un revolt de la carretera de Gratallops, esperaren pacientment que la diligència arribés. Tots tenien les eines a punt.

Per fi s'oi una remor que s'anava apropant i els quatre perduts prengueren llurs posicions estratègiques esperant el senyal del que feia de capità per llençar-se a l'atac.

Però quan el capità cridà: A les tres! en lloc de diligència, aparegué un autòmbus furient i feixuc que es féu la justícia ell mateix. Els lladres que no esperaven un bestia tan grossa, caigueren a tomballons i sofriren greus desperfectes físics

i mai més es referen de l'ensurt. De la colla dels quatre perduts de Gratallops, mai més se n'ha sentit parlar.

UN CATALANET A IANQUILANDIA

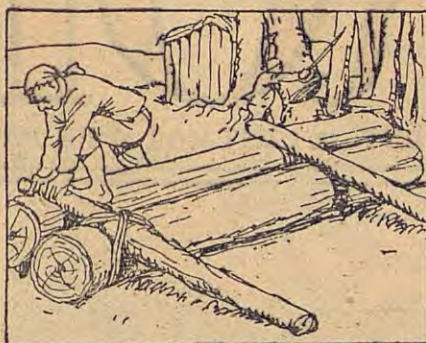
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Després de la desesperació i les lamentacions, vingué l'haver de reflexionar i treure el millor partit de la mala situació en què es trobaven. Un s'encarregà de la pesca, l'altre de la caça, i en Redomat i en Calau (que era el seu segon), bastiren una barraca i tots mentrestant rumiaven la manera de poder sortir de l'illa.

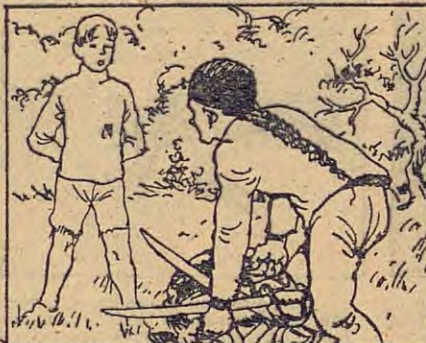
El temps passava i res demostrava que la sort del quatre catalans millorés. S'intentà construir una grossa balsa, car amb el bot era impossible intentar una travessia per aquelles mars plenes de perills. Devia fer tres mesos que eren a Pichincha, quan en Calau es posà malalt amb una gran febrada. En Redomat contemplava el seu

tesor i no acabava mai amb la cantarella: «Aquestes immenses riqueses es mofen de nosaltres, de res absolutament ens serveixen aquí... i el pobre Calau... es moria. Una nit els dos joves pilots desesperats, en un vaiot, carregant-se d'or fins al coll, es feren a la mar amb la llanxa, car la balsa encara no era viable.

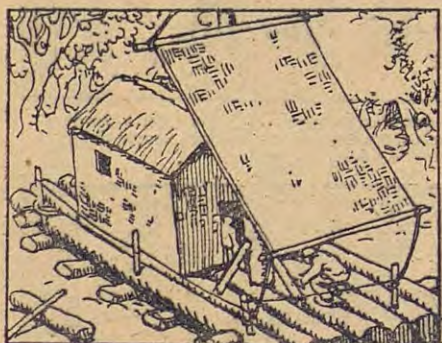
Però pagaren cara llur audàcia, ja que trobren la tomba en el mar immens. El pobre Redomat (pobre amb tot i ésser tan ric) creia tornar-se boig amb la seva situació, però no duraren molt els seus turments, perquè morí de la mateixa febre que en Calau. Abans de morir dictà el document que ara en Jaumet amb gran emoció llegia i pel

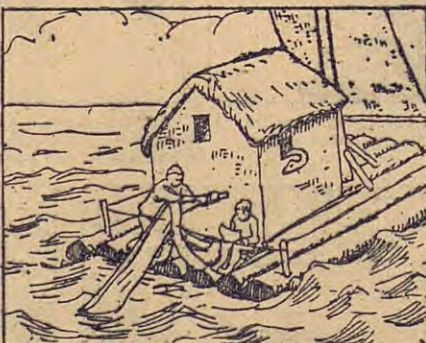
qua! coneixia algunes dades de la trista història que acabem de contar. — Vet aquí que no es gaire més falaguera la nostra situació que la del meu predecessor!... es digué en Jaumet melancòlicament. I féu comprendre a Xis-ku-feu la conveniència d'intentar la construcció d'una balsa. La dificultat era en tallar la fusta.

En Xis-ku-feu, pensà en fer ús d'una grossa espasa trobada rovellada en el tresor de Redomat, però convenia primer esmolar-la i treure-li el rovell, ço que féu amb gran lluíment, servint-se d'una pedra a llusit. Començà la construcció de la balsa, però fou feina lenta i sort de la contància de Xis-ku-feu i de la seva paciència i habilitat en

anar fent lligaments de bambú, que d'altra manera en Jaume en tenia per anys de romandre a l'illa Pichincha. Dos mesos ben complets durà la construcció i ara un cop llesta la balsa amb tot el confort possible, procediren nostres herois a carregar-hi el tresor de Redomat, i ben possessionats de la situació mercè al mapa de la mar xa

procedència, i orientant-se per les constel·lacions, que pel molt que l'interessava, en Jaumet s'havia donat manya a distingir mentre durà la construcció de la balsa, amb l'esperança en Déu, en Jaumet i en Xis-ku-feu, es feren a la mar en direcció a un arxipèlag que distava 200 milles de Pichincha.

Per precaució duien totes les ampolles plenes del vi que havien elaborat, i la bóta amb aigua. Duïen fruites i no cal dir-ho, la «Calàndria». També duïen una mena de bacallà que assecant peixos s'havien fet. Tot ho calcularen i així emprengueren amb moltes probabilitats d'èxit la travessia.

(Acabarà)

R o m a n s o

Dibuixos d'En CORNET

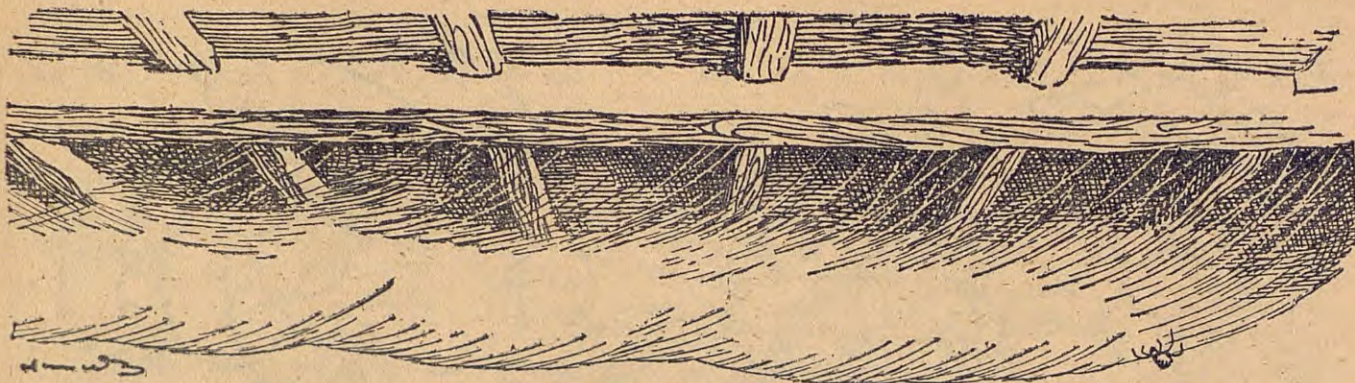
per En GUILLEM D'OLORÓ

de la gran fera que aparegué a la muntanya del Pireneu entre el Coll de la Marrana i el Puig de la Vaca, volent-se menjar aquestes bèsties i altres com el llegidor veurà, el dia de la Candelera de l'any de desgràcia MDCCCXXVI al punt just que el porc cantava a les deu de la matinada i que fou degollada de viu en viu pels valents cavallers en Camallarg i l'Esmolacamins, del Grup Muntanyenc La Passa Forta, i en són testimonis tres excursionistes i dos matxos que per aquells indrets es trobaven i que asseguren que la bèstia tenia XII caps i XXIV potes i una cua llarga de X milia centímetres. Ita est.

Ve de ferro em convindria per poder-vos explicar l'aventura tan feresta de la fera bestial, però sols tinc veu de llauna i em tindreu de suportar encara que faci embuts, que amb la llauna, no és estrany. A penes el porc cantava (que li plau matinejar) s'aixecava d'entre boires el tebi sol hivernal, i els i ards, que no n'hi havia en deu hores al voltant, pasturaven per les prades del lloc on deuen estar. Volaven les perdius blanques per les gàbies d'algun parc perquè a Fresers ja ni una els caçaires n'han deixat, car n'hi arriben cada dia tres o quatre centenars acompanyats dels seus gossos i suant, tots carregats d'escopetes carregades, que és càrrega de bastaix, i si mai la descarreguen ja se'n poden entornar, car l'arma descarregada poc cap perdiu caçarà. Suposant, o, llegidors, que ja esteu prou carregats de d'gresions carregoses, seguirem nostre romanç: En les comes pirenenques, que són punts de bell estar, l'herbata estava esmaltada de gotes de rou frescal d'aquell que si t'hi assentes les calces et mullaràs. Floria la regalèssia, la pega-dolça no encar, i damunt la neu, les petges el sol anava esborrant.

En mig d'aquesta Natura tan riallera i frescal, com la cambra frigorífica de la fàbrica de glaç, els valents excursionistes, anomenats Camallarg i Esmolacamins, anaven la carena travessant amb ses enormes motxilles com camàlics carregats, plenes de trastos inútils i altres sense utilitat, com són brúixoles, baròmetres, escudellòmetres, plats, menjar per dos o tres dies, crampons per escalar glaç, una tenda de campanya tota plena de forats per on veure les estrelles, amb la peculiaritat que el fred que en uns forats entra pels altres se'n pot anar, la màquina fotogràfica, cantimplors a vessar, mapes, guies, pila elèctrica, impermeable i destrall, en total vint-i-tres quilos per barba (van afaitats però amb el pes que traginen pel camí els en sortirà). Doncs, com dèim, caminaven molt tranquils i confiats deixant anar gròsses gotes dels seus fronts assolellats, quan del pregon d'una gorga que davalla a Careña va sortir un udol feréstec com el d'un gat escaldat o el d'un gos quan li trepitgen el seu apèndix caudal (o sigui la seva cua pel qui no sap de què va). Els valents excursionistes varen restar corglaçats i més encar quan veieren sortir de l'afros fondal, una boca, dues boques, quantes boques sortiran? fins a dotze van sortir-ne ben armades de queixals i badades com finestres quan és l'hora d'espolsar. Era un drac dels més enormes, enormíssim, colossal, ple d'escates com de llauna i ungles com sabres tallants, les narius com balconades, les dents com a palafancs, uns colls, que ascensor calia per fer-hi baix el menjar, ulls com a fanals elèctrics, ales com d'aeroplà,

més llengües que una Acadèmia i més cua que un estanc al temps que l'Arrendatària el tabac feia gruar. En veure bèstia tan fere, sense pensar-s'hi un instant. l'heroic Esmolacamins va fugir rostos avall, i en Camallarg, que era músic, un pas-doble va tocar. Però l'afrosa bestiola, corrent com un animal, els persegüí de seguida i amb sa cua els envoltà com de bandes alpinistes llurs cames embolicant. En Camallarg, revenint-se, en veure's així lligat, amb un cop de piolet un dels caps va apiolar. Altre cap, clavà mossada a un dels peus d'en Camallarg, i les barres es va rompre amb la sabata de claus. Llavors, la bèstia, tement allí sa vida acabar, els deu caps que li quedaven va llençar-los a l'atac, però els nostres dos valents, recobrant serenitat, li penjaren les motxilles a l'esquena, i l'animal, dessota aquell pes enorme, ja no es podé bellugar i fent forces va trencar-se dues potes i tres caps, ficà un peu a la galleda (plegable) d'en Camallarg, s'escaldà amb l'aigua d'un termos, i, vençuda, es va entregar. L'Esmolacamins, llavors, amb l'obre-llaunes tallà la gran closca de la fera qui va fè el darrer badall, o millor, els darrers dotze, car dotze boques badà. Llavors els excursionistes van començà a lligar caps, i tot lligant-los, lligant-los, a la fi es van despertar d'un pesombre de migdiada que feien dalt d'un serrat. — I la fera? On és la bèstia?, va demanà en Camallarg, i el company, diu: — Me la miro!... i així aquell drama acabà, que conseqüències terribles pogué d'ú i les pot portar encara, si els llegidors de tanta llauna atipats s'avorreixen de la vida i es moren de badallar.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'ARANYETA D'OR

(Acabament)

lli filat. Es despertà i, és clar, aviat compregué que allò era obra de l'Aranyeta d'Or. La bona velleta, quan veié el fil aquell, prodigi de finor i d'igualtat, quedà admirada i cuità a cercar un teler prou fi per teixir aquella meravella de fil. Fou inútil: enlloc pogué trobar una pinta prou fina. En arribar el vespre l'Aranyeta començà de clavar els fils a dalt dels cabirons i anà teixint una tela espessíssima, però tan lleu i tan fina que hauria passat pel cap d'una agulla de cosir. L'endemà estava tot teixit.

Quan la bona velleta veié aquell miracle de delicadesa, féu:

—I ara, filleta meva, qui és, si no el mateix Tsar, qui pot comprar una tela tan rica com aquesta!

El Tsar passava pel carrer amb tot el seu seguici i oí aquella exclamació. Tot seguit ordenà que compressin aquell teixit, costés el que costés, i quan arribà al seu palau quedà meravellat davant d'aquell prodigi. Ordenà tot seguit que li tallessin vestits amb aquella tela i els hi fessin de seguida,

i a l'ensems manà que duguessin a la teixidora tota una caixa de riquíssims presents.

Els sastres prou tallaren els vestits d'aquella tela, però el que és de cosir-

Quan el Tsar veié realitzat allò que els seus sastres consideraven impossible, va ordenar que fos duta a la seva presència aquella filadora, teixidora i cosidora de tan extraordinàries aptituds, i la Bella Feodora comparegué al davant de la majestat reial, tota humil i amb els ulls baixos.

Quan el Tsar veié la indescriptible formosor de la Bella Feodora, quedà tan corprès i meravellat, que caigué de genolls als peus de la nostra amiga, perdudament enamorat, i volgué que aquell mateix dia fossin celebrades les noces.

La bona velleta fou la dama de companyia de la gentil Tsarevna, i quan el bon pare tornà del llarg viatge tingué un goig inefable de veure la sort de la seva filla estimada.

L'Aranyeta d'Or fou sempre l'auxili providencial de la Bella Feodora, i quan aquesta va morir, l'Aranya desaparegué de la capseta quan l'enterraments l'obrí. I ja mai més ningú no l'ha vista ni n'ha oït parlar.

los, no en sortiren pas: el teixit els fugia dels dits de tan fi. Aleshores el Tsar ordenà que els portessin tallats a la mateixa que els havia teixit perquè els cosís, i en ésser vespre l'Aranyeta d'Or anà fent la feina amb tanta manya que a la matinada ja estaven acabats.

C A S A M E N T S D E S I G U A L S

Una vegada hi havia en un poble molt llunyà, un matrimoni bastant vell, que tenia dues filles i un fill molt agraçats. Les dues minyonetes a més d'ésser molt bonicoies eren molt treballadores i virtuoses i el xicot no sols era ben plantat com el qui més sinó que per torna era el pagès més aciençat de les rodalies. No cal dir, doncs, que si tot el jovent d'aquella contrada maldeva per heurè aquelles dues benediccions de noia, no hi havia ni una moassa que no hagués reüllat amb una certa esperança de casori el nostre hereu.

El pare era un home prou honrat perquè tothom li tingué simpatia; però, tenia el lleig pecat de l'avarícia fins tal extrem, que per un cèntim s'hauria deixat penjar.

Un cap al tard, el vell carregà amb una saca de blat del que guardava al graner de la masia i xino-xano se'n tornà cap a casa sense parar esment en un foradet que hi havia al fons del sac i pel qual, anava el blat escampant-se que feia llàstima.

Quan arribà a casa, la dona li féu: — I ara, noi! On vas amb un sac buit?

El vell s'adonà del que li havia passat i prengué una enrabiada que no es podia tenir; no hi hagué més remei que anar a recollir el blat altra vegada. Començà de fer-ho que encara hi havia un xic de claror del crepuscle, però aviat es féu fosc i no veié ni un gra. Aleshores començà de gemegar.

— Ai, si la lluna em donés sa claror, que bé que podria fer la feina!

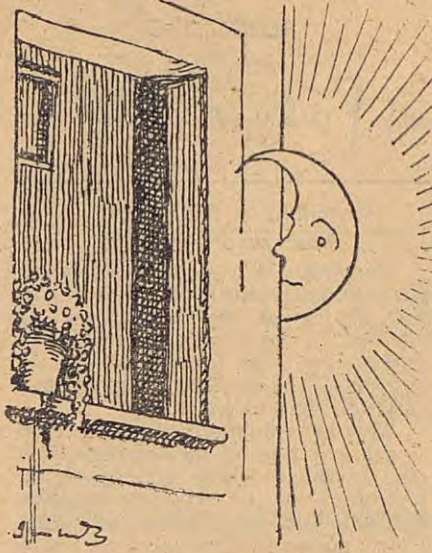
I la lluna guaità per un clap de núvols i li digué:

— De bona gana et donaria la llum que demanes, però, i tu, què em donaràs?

— Ai, pobre de mi, què puc donarte si no tinc res?

— Oh, bon vell! No has fet esment que cada vespre quan passo per la teva casa em quedo com encantada fi-

tant el finestral de la cambra del teu hereu? Si tu sabies com em té el cor robat, no estranyaries que moltes nits m'oblidés de seguir la meva caminada

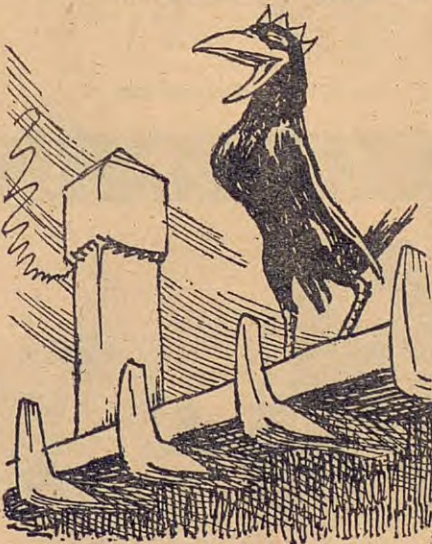
contemplant-lo embadalida per una esclètxeta que aquella amable finestra ha obert per deixar-m'hi passar. No estranyaries que moltes matinales mon germà el Sol m'aconsegueixi plantada al davant del teu casall..

— Si em dones llum per aplegar el blat, te'l cedeixo per marit, — féu el vell.

La lluna per tota resposta es mostrà tota, ben lluminosa i el vell va anar aplegant el blat tot refent el camí del seu mas.

Quan hagué fet tot el camí es va adonar que el sac no era pas ben ple i tot seguit va pensar que s'havia deixat molts grans sense collir. Amb això of a dalt de la teulada les grans riallades que feia el Corb de veure'l tan afligit. Ell no en féu cap cas, però el corb li digué:

— Home! Que no ho saps que els

grans de blat quan toquen a terra no més cerquen els foradets per amagar-s'hi i tan sols pot trobar-los un ocell espavilat com ara jo; posem per exemple.

— Si m'ajudes a cercar-los et donaré el que vulguis — féu el pagès.

— La teva filla petita!

— Fet!

I el corb començà d'aplegar els grans de blat que s'havien amagat pels foradets del camí. Quan ja estigué tot arplegat que no n'havia perdut ni un grà començà d'ennuvolar-se de tal manera que en menys de dir Jesús ja estava tot el cel negre com un avenc i en menys encara que tornar-ho a dir ja queien unes gotasses més amples que el palmell de la mà. El vell prou apretà el pas per arribar a casa abans que el blat no se li mullés però fóu inútil; quan hi arribà, blat i ell estaven més xops que una sopa.

El vell va pensar — què hi farem! Demà l'estendré al sol perquè s'assequi i no es podreixi.

Però l'endemà va esperar inútilment: El sol no va eixir en tot el sant dia i l'endemà tampoc i el dia següent encara menys.

El vell anà posant-se enguniós i per fi eixí al portal de casa seva i cridà el Sol per parlar-li. No es féu esperar massa.

— Sol, Solet! — li digué. — Si volguéssis esperar-me una estoneta, jo treuria un sac de blat remull que tinc, perquè s'assequés barrejat amb els raigs de la teva lluminosa cabellera.

— Ai, bon vell! — féu el Sol. — La tristesa em mata, des que sé la ventura de la meva germana la Lluna, i no pas per la seva benaurança sinó per la meva dissort! No estranyis, doncs, que no tingui humor d'ajudar-te!

— Home! Espera't; què podria fer jo per aconsolar-te?

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

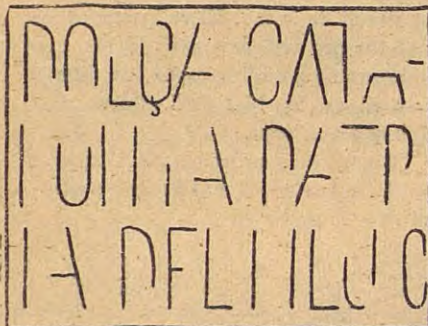
FAULES D'ISOP

I — *El lleó i la granota*

Una vegada un lleó, havent sentit cridar molt fort una granota, es girà devés la veu, cregut que es tractava d'alguna bèstia enorme. Esperà una bona estona, i en veure-la eixir de l'aigua, avençà i l'aixafà amb el peu.

Moralitat: Significa la faula, que no cal tèmer les coses sols pel soroll que fan abans de veure-les.

LLETRES INACABADES

Acabant de dibuixar aquestes lletres, obtindreu el començament d'una cançó popular catalana.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un tenor bastant dolent, de'a: De veu no en tinc molta, però canto amb sentiment.

— Es cert — li digué en Climent; — amb sentiment del qui escolta.

B. GATELL

El meu pare, és cosa vista que ocupa un lloc enlairat.

— Que potser és diputat?

— No, senyor, és colomista.

U. P.

Deia al seu metge en Dalmau:

— A vostè li dec la vida.

I li contestà e' doctor:

— Sí, la vida i les visites.

M. BUSQUETS

JEROGLIFIC

GEOGRAFIA PINTORESCA

(Llocs on no estat mai)

Bombay. — Ciutat situada a la Índia anglesa (la pàtria dels indis anglesos). És famosa per sa fabricació de bombes, d'arròs (bomba, naturalment), de bombetes, de barrets bombí, de bombons i de bombos i per la seva acadèmia de bombers.

Dels seus habitants, la meitat són musulmans i tenen moltes mesquites que donen un aspecte brut a la ciutat. L'altra meitat, budistes o adoradors del budell. El seu culte és atipar-se. L'altra meitat són brahmanistes i adoren el déu Brahma, que és un ruc molt venerat. L'altra meitat són Parsis i adoren el sol, com els nostres banyistes a l'estiu, llur bèstia sagrada és la vaca. I la darrera meitat són europeus; cristians i jueus. El Divendres Sant els xerracs tenen molta feina.

L'exportació principal de Bombay és cotó fluix, destinat a llençar-lo o cremar-lo, ja que si pregunteu a qual-sevol filador si gasta cotó de l'Índia tots us diran que no.

MARC POLO

JEROGLIFIC COMPRIMIT

LLUS 3 LLUS

TRENCA CLOSQUES

On és l'amo d'aquest gos.

Don Pau viatja per pr'mera vegada en transatlàntic. Al vespre, marejat i ple de son es tanca en sa cabina, es despulla i col·loca la roba en un bonic armariet de porta rodona que hi ha al capçal del llit.

A l'endemà en despertar-se cerca endebades la seva roba, truca al cambrer i aquest es presenta amatent perquè Don Pau és home de propines.

— Què desitja el senyor?

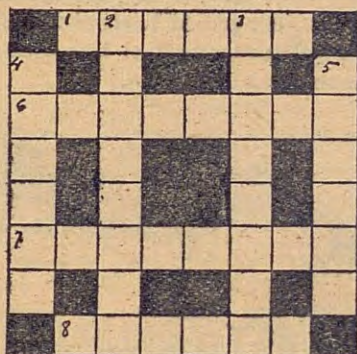
— No puc trobar enlloc la meua roba!

— On la va deixar ahir al vespre?

— No recordo! Calla sí! en aquest armariet amb la porta rodona de vidre.

— Això és la finestra, Don Pau!

MOTS CREUATS

Horizontalment: 1 El de davant de tot. 6 Pressa. 7 Savi de Comèdia. 8 El que cerca ho vol.

Verticalment: 2 Dominar. 3 Triava. 4 Per a les vinyes. 5 Els mariners ho fan.

XARADA

Primera primera afirma perquè nega.

Primera segona és persona perquè és bèstia.

Primera tercera nega perquè afirma.

Primera tot és bèstia perquè és persona.

GRAN CONCURS

NOVES I COMENTARIS

La moneda anglesa segueix pujant. La lliura esterlina arriba ja a quinze unces.

S'anuncia un proper raid Sarrià-Pequín passant per la Plaça de Catalunya.

La Comissió Internacional de Pesos i Mides ha protestat de què a Barcelona hi hagi un Gran Metro. Diu que tots els metres han d'ésser iguals.

S'ha descobert prop d'Olot un altre volcà apagat. Que per molts anys!

Diuen que el mosquit pot aixecar pesos vint vegades majors que el seu. Especialment té fama d'aixecar butllofes molt grosses.

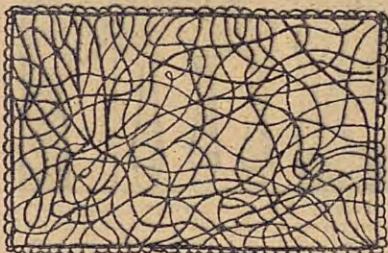
S'ha descobert que alls i cebes perden llur olor característica portats més amunt de 2.000 metres sobre el mar. El mal és que els qui en mengen persisteixen en passejar-se entre nosaltres enloc d'anar a fer alpinisme!

S'acaba d'inventar un paraigües plegable. La canya és telescòpica, les branilles són flexibles i es cargolen. És ideal per manllevar-lo, car després, quan us trobeu pel carrer amb el qui us el va deixar, podeu plegar-lo de pressa i fer veure que és un paquet.

Hom es queixa que els seients de tercera són poc còmodes. Afortunadament, això sols perjudica una part dels passatgers.

Agència Faves

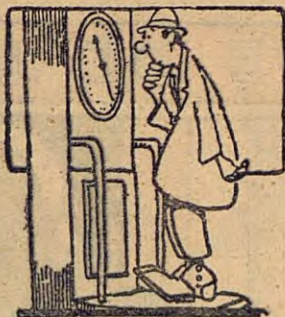
LABERINTE

En mig d'aquest embolic de ratlles cal trobar-hi una silueta.

JEROGLIFIC COMPRESIT

1 pastor
Tibidabo

Noranta cinc quilos! No Deixa'm treure l'abric... ..el barret... pot ésser!

...les sabates...

... buidem les butxaques...

Noranta cinc quilos encaira! Estupendí! Tant pes vestit com despullat!
(De Peie Mele)

HUMOR D'ALTRE TEMPS

EL COMTE GUY

Damunt la tomba el bon comte plorava a llàgrima viva; car és morta sa estimada, sa estimada Margarida.

Al monestir de Pedralbes cada nit el comte arriba, cada nit plora en la tomba de sa amada Margarida.

Cada jorn, en nàixer l'alba, va el seu patge que l'avisava; mes un jorn no es troba el comte plorant a sa Margarida.

On deu ésser el bon comte? L'un el cerca, l'altre el crida, i el troben... menjant matons a casa la Serafina...

SERAFÍ PITARRA

XARADA

Primera és una vocal
la segona un animal

consonant és la tercera i el tot és de tal manera que sols tres síl·labes té i tota lletra conté.

Solucions al número passat

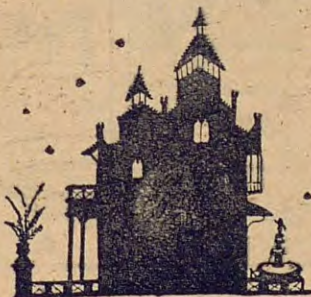
- Lletres escampades: Girona.
- Jeroglífic: Fastigós.
- Jeroglífic: Masnou.
- Xarada: Abecé.
- Mots creuats:

D'OMBRES XINESQUES

N.º 365. — Josep Padró

N.º 366 — Jaume Mas

N.º 377. — Ricard Tarragó

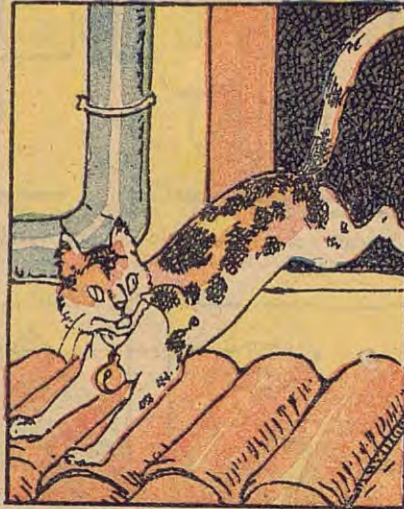

N.º 368. — Carme Vià

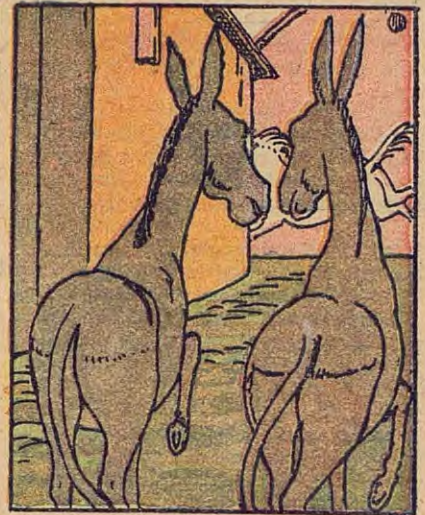
EL CONFLICTE DE L'ILLA DE X

A aquell incident en seguiren d'altres, augmentant a mida que passava el temps. En llevar-se les dones, veieren la casa atravesada per escamots de rates que es dirigien al carrer mentre el gat, després

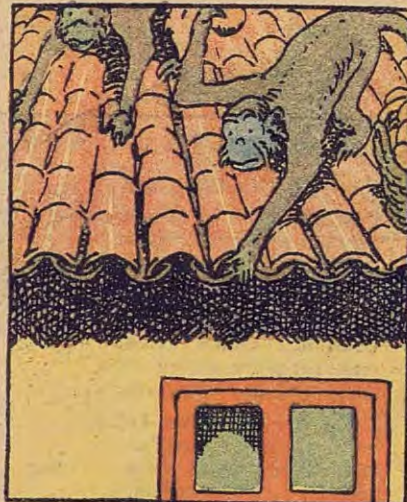
de fer-se un tip de riure en veure la por que aquells animalons produïen a la seva mestressa, també desapareixia d'un salt, dirigint-se al lloc acordat en secret.

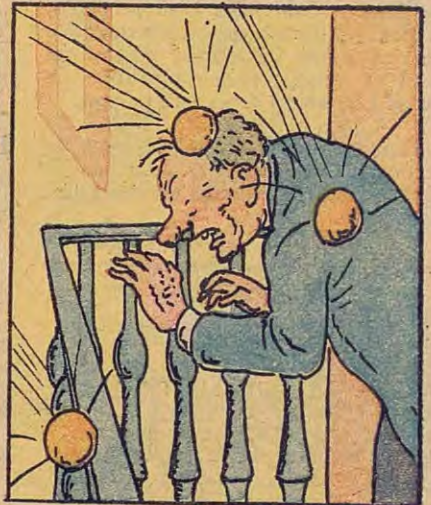
Durant la matinada, hom havia quedat sorprès en veure passar pels carrers de la ciutat innombrables pollins, ases, rucs, rossins, cavalls, corsers *tatanos* de totes edats, mides i condicions.

Així fou que vers les vuit del matí, la plaça de la vila (lloc designat) estava plena de gom a gom de bestioles de tota mena, xiques i grans, però totes elles desitjoses de reivindicació.

Durant el *meeting* i mentre es discutia ço que calia fer, un escamot de simis situats en les teulades de la plaça, cuidaven de no deixar treure el nas a cap dels encuriosits veïns.

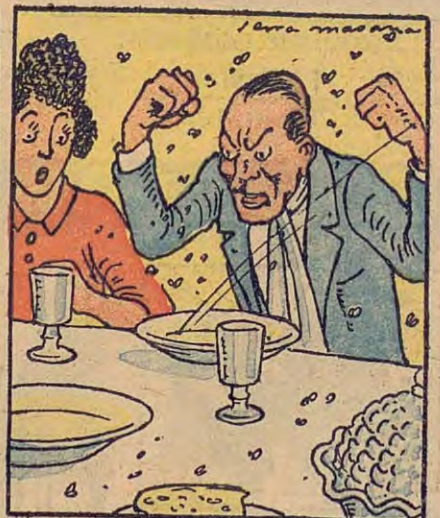
I els pocs que ho intentaren, tingueren de retirar-se a correccuïta, retuts a cops de taronja, tomàtocs i altres projectils que, furients i ben dirigits, els enviava la tropa simiesca.

Per fi els reunits arribaren a un acord: retira.-se immediatament del poblat, abandonar *l'home i tirà* als seus propis mijfans i anar a viure a ple camp una vida primitiva plena de dolçors poètiques.

Ço que fou executat acte seguit. I, mireu! Ben prompte no es trobà en tota la ciutat un ou, ni una costella ni una trista arengada per remei, i els cuiners es veieren ob igats a guisar aigua.

Les úniques bèsties que restaren, fóren les mosques, contribuint al desastre. Car si algun infelç ciutadà arribava a trobar-se davant un plat de sopes, no podia menys que executar nombrosos actes de salvament de naufrags. (Acabarà)